

Kaj Hansen (DKP):

Jeg vil blot sige om de 54 mill. kr., som aktionærene skulle indskyde, at det svarer meget nøje til de friaktier eller fondsaktier, de har bevilget sig selv, så det kan ikke kaldes nogen heroisk indsats.

Så vil jeg gerne sige til hr. Wilhjelm, at det, der ofte er karakteristisk for VS' politik, har vi i dag fået et nyt eksempel på. VS kritiserer det bestående samfund – og det gør I ofte godt – ligesom vi andre. I ønsker et socialistisk samfund, og det gør vi også. Men når det kommer til at skulle løse helt konkrete problemer til arbejdernes fordel i det samfund, vi nu lever i, så kikker den for VS.

Forleden morgen tog min partiformand, hr. Jørgen Jensen, og jeg op til Stålvalseværket og fik et møde med klubledelsen. Det var selvfølgelig for at få arbejdernes eget syn på den sag, som vi nu behandler. Der blev vi temmelig overbevist om, at det altså ikke går at lukke en arbejdsplads med 2.600 arbejdere i det område. De menneskelige problemer og menneskelige ulykker, der kan komme ud af noget sådant, betød for kommunisterne, at vi måtte gøre noget, og at vi måtte gøre det rigtigt. Der er to ændringsforslag at tage stilling til. Der er det, regeringen har stillet, om bare at pumpe penge i uden indflydelse, og så er der det, kommunisterne har stillet, om at overtage aktiemajoriteten.

Når hr. Wilhjelm meget syrligt bemærker, at efter vort ændringsforslag skal aktionærene give mindre, vil jeg sige: Ja, tænk, hr. Wilhjelm, det var altså, for at staten kunne få aktiemajoriteten. Og det var det, der var hensigten med vores ændringsforslag.

Så meddeler hr. Wilhjelm, at man ikke vil stemme for regeringens forslag, og at man vil undlade at stemme for det kommunistiske ændringsforslag. Det er altså en kapitulation over for de vanskeligheder, som de 2.600 arbejdere står over for. Man kan kritisere, men man har ingen løsning på problemerne. Det er bl. a. forskellen på kommunisternes og VS' politik.

Wilhjelm (VS):

Jeg skal ikke gøre det til en større debat med DKP, men blot konstatere, at hr. Kaj Hansen altså ikke kunne antyde én eneste forskel i de reelle vilkår, produktionen, beskæftigelsen, perspektivet i det, mellem rege-

ringens ændringsforslag og DKPs ændringsforslag. Der er den formelle forskel, at regeringen sidder med 51 pct., men med det samme perspektiv, og ikke ønsker at kommentere den situation, når man kommer igen om tre år og skal have ny støtte.

Jeg mener ikke, at man kan stille det op som en kapitulation over for nogle vanskeligheder. Det er da klart, at man skal slås for en arbejdsplads, der dominerer en hel by, som Stålvalseværket gør, og som har indeholdt 3.000 arbejdspladser på sit højeste. Men det er der mange andre muligheder for. Det er et skråplan, DKP kommer ind på ved at sige, hver gang de truer med at lukke: så må vi træde til, staten må køre underskudsforretningen – uden at der ligger noget som helst produktionsmæssigt perspektiv eller beskæftigelsesperspektiv, der er anderledes end det, regeringen kommer med. Det er for os at se et skråplan.

Alternativet mener jeg ligger et andet sted, det ligger nemlig lige præcis dér, hvor handelsministeren går uden om at svare. Handelsministeren siger, statens penge er garanteret bedre end aktionærenes. Ja men hvad betyder det? Hvis statens penge og garantier er garanteret bedre end aktionærenes penge, så er statens penge og garantier vel også sikret en bedre forrentning end aktionærene eller i hvert fald den samme, og der er samme sikkerhed – godt og vel – for at få dem tilbage.

Nu ligger der en rapport, der siger: Stålvalseværket bliver en rentabel virksomhed i løbet af få år, hvis man investerer det foreslåede nu. Hvorfor skulle de private så ikke være villige til det? De risikerer at tabe deres aktiekapital nu, hvis den virksomhed lukker, men de spiller på en beskæftigelsestrussel, og så vil de have staten til at komme og hjælpe dem. Hvis det virkelig er rigtigt, at Stålvalseværket bliver en rentabel virksomhed i løbet af få år, med den plan der nu er stillet op, og hvis det virkelig er rigtigt, at statens indskud og garantier er bedre sikret end aktionærenes penge, så kan der kun være én forklaring på, at aktionærene ikke selv klarer det investeringsproblem, og det er, at de ikke er i stand til at skaffe pengene, at de er illikvide, at de har det småt. Det vil man altså have befolkningen til at tro om A. P. Møller-koncernen, om ØK, om Højgaard & Schultz,